

Krisztus a középpont – David Bolton

Ez a tanulmány egy hat részből álló sorozat, amely a www.keskenyut.wordpress.com oldalról is letölthető.

- § -

1. rész: Az agyag központosítása

<http://christcenteredchristianity.com/foundations/211-2/>

Ezzel a kis tanulmánnyal egy elmélkedő sorozatot kezdek el az Úr Jézus Krisztusnak minden dologban való központi szerepét illetően. A sorozat minden részében a “középpont” szónak egy szakszótár szerinti meghatározására fogok koncentrálni és bemutatni, hogy Isten és a Gyülekezet örök céljával kapcsolatban Krisztusra és egyedül csakis Krisztusra illik ez a meghatározás. Ezek a meghatározások, mint látni fogjuk - sok szellemi és gyakorlati szempontot tekintve - kiváló kiindulópontot biztosítanak a Krisztus-központoság kutatásához.

A következő meghatározással kezdjük az Amerikai Nemzeti Örökség Szótárból (American Heritage® Dictionary – online kiadás):

“egy pont, forgócsap, tengely, stb., ami körül bármi forog vagy gördül.”

Ennek a meghatározásnak a szemléltető magyarázására “a fazekas és az agyag” példáját használom fel, ami a Szentírásban található.

A fazekaskorong egy jó példa arra, ami rendelkezik “*egy ponttal, forgócsappal, tengellyel, stb., ami körül bármi* (ebben az esetben a korong) *forog vagy pörög.*” Amikor egy véletlenül kiválasztott agyagdarabból egy szimmetrikus, használható edény megformázása történik, erre a célra a fazekaskorong középpontja a legalkalmasabb hely. Ez az a hely, ahová az agyagot felhelyezik és az edény kiforrásra kerül.

"Az agyag központosítása"

Annak érdekében, hogy az agyag megfelelően alakítható legyen a forgó korongon, a fazekas először “központosítja az agyagot”. “Az agyag fazekaskorongon való megmunkálásának” ez az egyik legnehezebb és leglényegesebb része. Miután a fazekas az agyagot körkörös, ‘V’ alakú masszává gyúrta, egy jól irányzott, határozott mozdulattal korongra helyezi, olyan közel a középponthoz, amennyire csak lehetséges. Amikor a korong forogni kezd, a fazekas megnedvesíti a kezét és erősen ráhelyezi az agyagra. Nagy erővel nyomja és formálja az agyagot a korong középpontjában és

körös körül. Egyszerű technikai eszközöket használva a fazekas megmunkálja az agyagot, miközben az tökéletesen központosítva van a fazekaskorongon.

A központosítás művelete nagyon lényeges a fazekas számára, hogy meg tudja dolgozni az anyagot és ki tudjon alakítani egy szimmetrikus edényt a forgó korongon. Ha az agyag csak egy kicsit is a középponton kívül helyezkedik el, akkor elkezd remegni és imbolyogni a fazekas kezében, amikor elkezd megformálni azt. Ha folytatja a munkát, a középpontból kikerült agyag tönkremegy, elrontottá és használhatatlanná válik a kezében és csupán egy következő edénynek az anyaga lehet belőle. Még egy szakértő fazekas sem képes semmit csinálni azzal az agyagdarabbal, ami nincs megfelelően központosítva, bármilyen kicsi is a középponttól való eltérés. Az agyagdarab megfelelő központosítása esetén azonban, az edény elkészítése viszonylag könnyű és a különleges darab egyedülálló alakja és mérete tetszetősen formálódik a fazekas finom és képzett keze alatt.

Isten fazekas korongján központosítva

A fazekas munkájának ez a központosítási művelete egy alapvető szellemi elvet mutat be Krisztusra és az Ő Gyülekezetének kialakulására vonatkozóan. A Szentírásban Isten a fazekas és az agyag hasonlatát használja fel arra, hogy bemutassa kapcsolatának természetét az Ő népével. (lásd Ézs. 29:16; 45:9; 64:7; Jer. 18:1-6; Róma 9:21) Isten vágya az, hogy egyénileg és testületileg is edénnyé formáljon bennünket, amiket megtölthet és használhat az Ő céljára. Mint ádami természetből megváltott fiak (aki a föld vörös agyagjából volt formálva) az életünk hasonló a Mester fazekas korongján forgó nedves agyag edényekhez. Az Ő keze minden nap ránk nehezedik, munkálkodik rajtunk, hogy olyan agyagedényekké formáljon minket, amik az Ő erejének és jelenlétének kiválóságával vannak tele. (2 Kor.4:7)

Mint a második Ádám testületi fiait, az Atya “egy új emberré” formál minket (Ef. 2:15) egy testületi edénnyé, ami az Ő Fiának teljességét tartalmazza. Ő gyúr össze egy ‘V’ alakú agyagdarabbá és helyez rá az Ő kibontakoztató célja közepébe. A ránk helyezett kezével leszorít, helyén tart és átgyúr minket a középpont körül, úgy hogy tökéletesen körkörösé váljunk Ő körülötte. A Mester minden "központosítástól kilógó", “excentricitást” okozó dolgot kimunkál belőlünk mielőtt befejezhetné a testületi edény kialakító munkáját bennünk, amire valóban vágyik. Az “agyag központosításának” természetes folyamatához hasonlóan a Gyülekezet testületi központosítása az egyik legnehezebb és ugyanakkor a leglényegesebb művelet a kialakítás folyamatában. Ha ez a munka befejezetlen és sikertelen marad, elkerülhetetlen, hogy az agyag végül elrontottá és használhatatlanná fog válni az Ő kezében.

A következő írásokban ki fogjuk fejteni, hogy a Mester fazekas korongjának középpontja az Úr Jézus Krisztus. Ő az egyetlen elrendelt középpont kezdetektől fogva, hogy elfoglalja az Őt megillető legelső, központi helyet minden dologban. (Kol. 1:18) Ő az egyetlen, aki körül a korszakok örök célja forog (Ef. 1:10-11). Ő az egyetlen, aki körül az egész teremtés, a megváltás, a Gyülekezet és a királyság forog

(Kol.1:11-18). Ő az egyetlen, aki körül a gyülekezet egyéni és helyi kifejeződésének folyamatosan forognia kell annak érdekében, hogy az Atya jó kedve szerint kiformalódjon. (Róma 8:28-30; Ef. 4:11-16).

A központosítás és újra-központosítás apostoli munkája

Mikor az Újszövetséget azzal a céllal vizsgáljuk, hogy meglássuk hogyan alakultak ki kezdetben a helyi gyülekezetek, akkor azt látjuk, hogy a központosításnak ez a folyamata az apostoli munkának egy nagyon fontos része volt. Pál azt mondta a korintusiaknak:

“Mikor hozzátok mentem, atyámfiái, nem mentem, hogy nagy ékesszólással, avagy bölcsességgel hirdessem néktek az Isten bizonyágtételét. Mert nem végeztem, hogy egyébről tudjak ti köztetek, mint a Jézus Krisztusról, még pedig mint megfeszítettről.” (1Kor. 2:1-2)

Pál a korintusi hívőknek másfél éven keresztül a keresztre feszített, feltámadt, mennybe ment és megdicsőült Krisztust hirdette. A Fazekas Mester bölcsességével magyarázta meg nekik, hogy az “agyag középpontja ” a “keresztre feszített Jézus Krisztusban” van. Ez volt az első és legfontosabb munkája a Gyülekezet létesítésekor. Isteni kijelentés által megértette Isten örök célját, hogy csupán azok a gyülekezetek formálódnak ki megfelelő edénnyé a Gyülekezet magas és szent elhívása számára, amelyek radikálisan Krisztus-központosítottak. Pál fáradhatatlanul munkálkodott, hogy az Isten által elrendelt középpontnak megfelelően központosítsa a gyülekezetet. Nem csupán ez a kezdeti munka adott neki elfoglaltságot, hanem később is, amikor az “excentrikus” pártoskodók miatt a Gyülekezet Korintusban elkezdett “megremegni” a korongon. Széthúzó csoportok kezdtek kiformalódní Pál, Apollós és Péter körül és ezért Pál figyelmeztette és megdorgálta őket. Határozott módon igyekezett visszavezetni őket Krisztushoz, egyedül Krisztushoz, mint az egyedül helyes középponthez. (lásd 1 Kor. 1-3) Pál tudta, hogy ha a gyülekezet Korintusban a tevékenységét folytatva az elsődlegesen fontos helyett másodlagos dolgokkal foglalja el magát, ami körül különböző csoportok forgolódnának és formálódnának, testületi edényként a gyülekezet kifejeződése elrontottá és tönkrementté válna a Mester használata szempontjából.

Pál radikálisan Krisztus-központú volt, mind az egyéni életében, mind az apostoli munkáját illetően. Pál tudta, hogy a gyülekezet csak akkor tud megfelelően kiformalódní, hogy teljes egészében összhangban legyen Isten örök céljával, ha a gyülekezet - versenytárs nélküli - középpontja egyedül Krisztus. Pál bemutatja számunkra az igazi szolgálat természetét, mind a Krisztus-központosított Gyülekezet kifejeződés *létesítésében*, mind pedig a Krisztus-központosított Gyülekezet kifejeződés minden “excentricitással” (elhajlással) szembeni *fenntartásában*.

A Krisztus központúság ezen egyszerű elvének részletes kimunkálása óriási kiterjedésű és nagy mélységeket érintő. Sokkal nagyobb részletességgel és mélységgel kell kifejteni az egyes részletkérdéseket és elhelyezni azokat a blogon. A fazekas

bölcsessége - mint egy első halvány kép - elegendő lehet arra, hogy érzékeltesse ennek a témának a fontosságát.

A következő kis tanulmányban a “középpont” szónak ebből az első meghatározásából kiindulva egy másik hasonlatot fogunk tanulmányozni.

2. rész: Egy Kopernikus féle felfedezés és forradalom

<http://christcenteredchristianity.com/foundations/christ-the-center-pt-2/>

Ez egy rövid tanulmány a Krisztus központúságról, ahol az Úr Jézus Krisztust a “középpont” szó változatos meghatározásával vettük figyelembe az Amerikai Nemzeti Örökség Szótár (American Heritage Dictionary) alapján. Most egy másik hasonlóságot fogunk megnézni, ahol az első meghatározás alkalmazását javasoljuk, a következők szerint:

“egy pont, forgócsap, tengely, stb., ami körül bármi forog vagy gördül.”

Ezt a meghatározást a szótárban egy alkalmazási példamondat követi a “középpont” szóval a következők szerint: *“A nap a naprendszerünk középpontja.”*

A napnak ez a példája, mint a nap-rendszer középpontja az, ami foglalkoztat bennünket ebben az elmélkedésben a Krisztus központúságot illetően.

“Az egek beszélnek Isten dicsőségét, és kezeinek munkáját hirdeti az égboltozat. Nap napnak mond beszédet; éj éjnek ad jelentést.” (Zsoltár 19.2-3)

A mennyek azért voltak megalkotva, hogy hirdessék Isten bölcsességét, erejét és dicsőségét. A naprendszerünk hasonlóképpen volt elrendezve és elrendelve, hogy hirdessék Isten ismeretét, amiben egy “mennyei példabeszéd” kerül kihirdetésre. A nap-rendszer középpontjában áll a nap, egy hidrogén - és hélium gázból álló izzó gömb, ragyogva annak minden dicsőségében. Sugárzása világosságot és meleget hoz az égitestekre és lehetővé teszi az életet a földön. Az égitestek kiegyensúlyozott pályán keringenek a nap körül, maga felé vonzva és együtt tartva az erős tömegvonzása által. Ha nem lenne nap, naprendszer sem lenne, és nem lenne élet sem.

A Szentírás megmagyarázza és megerősíti számunkra, hogy mit ábrázol a nap ebben a példázatban. A természetes *nap* egy fizikai kiábrázolása az örök *Fiúnak*, az Úr Jézus Krisztusnak, aki minden dolognak a középpontja és mindenek felett uralkodik. Ő az “igazságnak *napja*” (Malakiás 4:2), “a világ világossága” (János 8:12; 9:5), “Isten dicsőségének visszatükröződése” (Zsidó 1:3). Ő példázza a nappal uralkodó “nagyobbik világító testet” és az éjjel uralkodó “kisebbik világító testet” (1 Mózes 1:16). Az Egyetlen, aki világosságot hoz a gyülekezetbe. “Minden Ő benne áll fenn (mindent Ő tart egyben).” (Kol. 1:17)

Isten Fia hasonló ahhoz, akiről Ézsaiás prófétált: "A nép, amely sötétségben jár, lát nagy világosságot, akik lakoznak a halál árnyékának földében, fény ragyog fel fölöttük!" (Ézsaiás 9:1) Ő az, akiről Zakariás, Keresztelő János apja énekelt: "...a felkelő fény (nap) a magasságból, hogy világítson azoknak, akik sötétségben és a halálnak árnyékában lakoznak;" (Lukács 1:78-79) János azt mondta, hogy "az igazi világosság eljött már a világba, amely megvilágosít minden embert." (János 1:9). Az átváltozás hegyén Jézus ruhája fényesen fehérlett, hogy kijelentse az Ő dicsőségét, és "az ő arca ragyogott, mint a nap." (Máté 17:2) Amikor a Fiú élete bevégeződött a kereszten, a nap a mennyekben abbahagyta a sugárzást (Lukács 23:45). Amikor János látta a feltámadt és megdicsőült Fiút Patmosz szigetén, azt mondta: "tekintete olyan volt mint a nap, mikor teljes erejével fénylik". (Jelenések 1:16) "És a városnak nincs szüksége napra, hogy világítson, mert Isten dicsősége megvilágosította azt, és annak szövétneke a Bárány." (Jelenések 21:23) A Szentírás megerősíti, hogy a Fiú fizikai kiábrázolását a *nap* példázza.

Ha ilyen megközelítésben nézzük ezt a példázatot, akkor két szempont emelkedik ki és érdemel további figyelmet. Ezek a nappal és a Fiúval kapcsolatos dolgok: a *központosság* és a *végtelenség (óriási méret)*.

"Központosság"

Az első dolog, amit meg kell néznünk az a *központosság*. A nap-rendszer természetét tekintve *heliocentrikus*, azaz nap-központú. A nap áll a középpontban és az összes bolygó körülötte kering. Öt évszázaddal ez előttig azonban, mind a tudományos világ, mind az Egyház azt hitte, hogy a világmindenség *geocentrikus*, azaz a föld van a világmindenség középpontjában. A földi megfigyelések és bizonyos Szentírásbeli igehelyek társításából, amiben Isten közölte az emberrel a földről szóló látásmódját, a ptolemaioszi elmélet és az arisztotelészi filozófia volt az, amit igaznak gondoltak.

A tudomány azonban fejlődött és lehetővé tette a naprendszer alaposabb megértését és hogy higgyenek benne. Nicolaus Copernicus (1473–1543) javaslatot tett a világmindenség *heliocentrikus* modelljére, ami a napot helyezte a középpontba, a föld és a többi égitestek pedig körülötte keringenek. Eleinte ezt a gyökeresen új elméletet kigúnyolták, elutasították és mind a tudományos világ, mind az Egyház szembehelyezkedett vele. Az utóbbi esetben ez az új értelmezés az Egyház tanításainak és hatalmának pilléreit fenyegette. Az olyan csillagászokat, mint Galileo Galilei (1564 -1642), aki továbbfejlesztette ezt az elméletet, vizsgálat elé idézték és mint eretneket "szentírás ellenes" elmélet terjesztéséért elítélték.

Végül is győzött az igazság és a gyökeresen megváltoztatott értelmezés elfogadottá vált mind a világ, mind az Egyház részéről. Ez a "kopernikuszi forradalom" gyökeres változásokat idézett elő a filozófiai és pszichológiai területen és elősegítette az ún. "Modern Korba" való belépést. A társadalom minden területén mélyreható változások következtek be: az ember folyamatos változásban élt a világmindenségről és a világról való egész gondolkodását illetően.

Ötszáz évvel később azonban, az űrkorszak beköszöntével, amikor az ember végül is képes volt áttörni a földi megfigyelés korlátait, elkezdte meglátni a naprendszer heliocentrikus természetét egy teljesen mennyei látószögből. Mennyire más volt ez a látás, mint amit az ember a földről természetes módon megfigyelt! A mennyei látásmódból a *nap központúsága* elképesztő és dicsőséges valósággá vált.

A *központosság*nak ez a kérdése és az a hatalmas látásmódbeli különbség, ami a földi és a mennyei látásmód között van, erőteljesen kifejezik az emberek látásmódbeli különbözőségét a *szellemi* univerzumra vonatkozóan. Amikor a világot és az életet természetes, földi látásmóddal nézzük, hajlunk arra, hogy úgy lássuk magunkat, mint minden létező dolog középpontját a látható világban. Még ha meg is nyílik a szemünk, hogy szellemileg túllássunk azon és meglássuk a Fiút, mégis gyakran gondolunk és cselekszünk úgy, mint ha Ő forogna körülöttünk. Úgy viszonyulunk hozzá, mint ha Ő azért lenne, hogy megáldjon bennünket, hogy életet adjon nekünk, hogy megfeleljen az igényeinknek és hogy mindennap ránk ragyogjon. Még hívőként is hajlamosak vagyunk rá, hogy egy "*ego - centrikus*" világrendszerben éljünk, magunkat helyezve a középpontba és minden más dolgot, beleértve Jézust is, körülöttünk forgónak lássunk. A Gyülekezet közösségileg szintén hajlamos rá, hogy magáévá tegye ezt az "ego-centrikus" gondolkodásmódot. Amikor egyének egy csoportja - minden egyes ember a vele született "ego-centrizmusával" - összejön és kifformál egy gyülekezetet, a tendencia az, hogy kifejlődik egy testületi "ego-centrizmus". A gyülekezet a tevékenységét, de még a Krisztussal való viszonyát illetően is hajlamos rá, hogy egy "testületi én"-t állítson a középpontba. A Fiúval való kapcsolat gyakran olyan, mint ha elsődlegesen azért lenne, hogy megáldja a gyülekezetet, hogy életet adjon, hogy megfeleljen a szükségleteinek és hogy naponta vagy hetente beragyogja a gyülekezetet. Ennek a testületi "én"-nek a középpontba állításából fejlődik ki, hogy minden dolog, beleértve Jézust is, a maga népszerűsége, fenntartása és jóléte körül forogjon. Amikor egy gyülekezet kifejeződéséből hiányzik a minden dologban való Krisztus központúságról szóló világos és szenvedélyesen elkötelezett mennyei látás, akkor az események természetes szinten zajlanak, ami végső soron tragédiához vezet. Az Úrban hívő személyeknek és testületi összegyülekezésüknek egyaránt egy mély "*szellemi, kopernikusi forradalomra*" van szükségük. Isten szava és a Szellem kijelentése által a Gyülekezetnek ki kell törnie a hibás és kudarcra ítélt földi látásmódja kötelékéből és megragadni Krisztus minden dologra kiterjedő központosságát. Az Atya világmindensége a Fia körül forog és így kell, hogy legyen ez a Gyülekezetben is. Mennyire más lesz az életünk és a Gyülekezet kifejeződése, ha Krisztus foglalja el az Őt megillető első helyet és Ő lesz a középpont minden dologban. (Kolossé 1:18)

"Végtelenség"

Ez most arra indít minket, hogy megvizsgáljuk a másik dolgot ebből a "mennyei példázatról", ami a *végtelenség*. A teremtett nap-rendszerben a nap a maga méreteit és tömegét tekintve *végtelen*, míg a föld parányi. A tudósok úgy becsülik, hogy a nap tömege 1 300 000-szer nagyobb a földnél. Azt kell, hogy mondjuk, ha beolvasztanánk 1.3 millió földet, akkor a nap képes lenne befogadni azt. Ez egy elképesztő valóság.

A nap tömege olyan óriási, hogy magába foglalja 99.86%-át minden, az egész naprendszerben létező összes tömegnek. A naprendszer tehát a következő részekből áll: a nap, óriási tér és 0,04% feljegyzett anyag (azaz bolygók, holdak, meteorok és kozmikus hulladékok) A föld alig érzékelhető (mérhető) ebben az óriási kozmikus rendszerben (Ézs. 40:15) A tömegnek ezt az óriási nagyságát alapvetően a nap adja, ami a szükséges gravitációt (tömegvonzást) biztosítja, hogy együtt tartsa az egész naprendszert és kiegyensúlyozott pályán tartsa a bolygókat. Ha a föld lenne a középpont, mint azt valamikor hitték, minden szétesne, és szanaszét repülne.

Mint a központosság kérdésében, úgy a *végtelességnek* ebben a kérdésében is, a földi látásmód végül is hibás és kudarcra ítélt. Földi nézőpontból nézve a föld nagynak látszik és a nap kicsinek. Valaki megjelenítheti a nap láthatóságát egy egyszerű golfabda feltartásával. Vagy ha valaki arról akarna meggyőzni, hogy 1,3 millió vagy annál több napot képes belehelyezni a földbe. Micsoda becsapás lenne és ellentétes a földről való látás valóságával!

A *végtelességnek* a kérdése, hasonlóan a *központosság* kérdéséhez, egy csodálatos szellemi valóságot támaszt alá. Pál a következőt mondta:

“Azért mi ezentúl senkit sem ismerünk test szerint (világi nézőpontból); sőt ha ismertük is Krisztust test szerint, de már többé nem ismerjük.” (2 Kor. 5:16)

Volt, amikor Pál Krisztust egy embernek, egy zsidónak, egy hamis prófétának, egy zavarkeltőnek látta. A feltámadás után azonban találkozott a megdicsőült Fiúval, mint egy csodálatos fényesség a mennyből és az ő szellemi szemei megnyíltak. Később Pál elragadtatott a harmadik mennybe és Isten örök titkára és céljára vonatkozóan elmondhatatlan kijelentéseket kapott a Fiú nagyságáról. (2 Kor. 12:1-7)

Milyen óriási különbség volt ez a mennyei látás Krisztusról, mint amit korábban látott. Milyen dicsőségesen óriási (*végtelen*) volt ez a kijelentés a Fiúról az örök mennyei nézőpontból nézve. Pál élete elemésztődött a “titok elmondásával”, a “Krisztus kifürkészhetetlen gazdagságának” hirdetése által (Efézus 3:8-9). Még az élete és szolgálata végén is egyetlen szenvedély emésztette “... hogy megismerje Krisztust”. (Fil. 3:10)

Amikor azon munkálkodott, hogy helyi gyülekezeteket alapítson, azon fáradozott, hogy egyedül Krisztust helyezze a középpontba, mert tudta azt, hogy egyedül Ő rendelkezik elegendő "tömegvonzással", hogy magához vonzza, és együtt tartsa a gyülekezeteket akárki is próbálná szétválasztani, vagy szétszórni őket. Tudta, hogy bármi más középpont teljesen hibás lenne. Egyedül Krisztus *végtelességéről* (óriási voltáról) szóló mennyei kijelentés középpontba állítása fogja úgy központosítani a Gyülekezetet, ahogyan az szükséges. Csak amikor a Gyülekezet Krisztusban van központosítva, lesz minden dolog egyben tartva és helyesen irányítva kiegyensúlyozott egységben és működésben.

Isten egy példázatot adott az egész mennyel, hogy kinyilvánítsa a Fia megkérdőjelezhetetlen középpontúságát és felülmúlhatatlan nagyságát. A Gyülekezet elhívása az, hogy eszköz legyen, amin keresztül Isten sokféle bölcsessége megtestesül és megismerteti a teremtés teljességét, Isten örök célja szerint. (Efézus 3:10-11) Ha a Gyülekezet elfogadja az Úr Jézus Krisztust a Maga központosságával, mindenk feletti -, mindenre elegendő - és óriási voltával csak akkor képes a nagy és szent elhívásának beteljesítésére.

Bárcsak Isten megnyitná a szemünket, hogy úgy lássuk ezt a dicsőséges Fiút, ahogyan az Atya látja. Ámen.

3. rész: A dolog lényege

<http://christcenteredchristianity.com/foundations/christ-the-center-pt-3/>

Ha megnézzük a “középpont” szónak egy másik meghatározását, meg fogjuk látni a Krisztus központúság lényegét: a legfontosabb hely, ami az örök Fiú számára fenn van tartva az Atya szívében, lelkében, elméjében és akaratában.

Az Amerikai Nemzeti Örökség Szótár (American Heritage Dictionary) úgy határozza meg a “középpontot”, mint:

“Egy személy vagy dolog, ami a figyelem, az érdeklődés, a tevékenység vagy az érzelem legfontosabb tárgya.”

Amikor ezen meghatározás tükrében gondolkodtam a Krisztus központúság és elsőség jelentőségéről olyan szavak jutottak eszembe, amelyek inkább költőiek voltak, mint prózaiak.

~~~~~

Elkezdjük

A kezdetek előtt

Idők előtt

A VAGYOK örök létezésében

Az örök szeretet határtalanul folyik Isten emberei és Isten hármasságának között

Atya, Fiú, Szent Szellem

A tökéletes szeretettel a középpontban

Kiolthatatlanul ragyogó dicsőség

Határtalan öröm, epekedő vágy

Állandó vidámság, folytonos elégedettség

A három

Egy

Az örök egész

~~

A szeretet céltudatos

A szeretet jóságos
 A szeretet fantáziadús
 A szeretet nagyvonalú

~~~

Az Atya
 Minden dolog örök forrása
 Kigondolt terv
 Túláradó szeretet
 Kimondhatatlan szenvedélyének kifejezése
 A Fia felé
 Az ajándék kiosztásra került korokon és örökkévalóságon át

Központosítva
 Az Egyetlenben
 Aki minden figyelem legfőbb tárgya
 Minden vonzerő elsődleges fókusza
 Ami körül minden tevékenység forog
 Mindennel megajándékozva
 Szív és lélek
 Ész és erő
 Az Atya szeretetéből
 Kifejezve

~~~

Kezdetben
 Az Ige
 Az Ige volt Istennél
 Az Ige volt Isten
 Kezdetben
 A láthatatlan képe
 A dicsőséges ragyogás
 Elsőszülött mindenek fölött
 Minden dolog előtt
 "A kezdet"

~~~

És Isten szólt
 Az Ige
 És ott volt
 Ő általa állt elő minden
 Ő nélküle semmi sem lett, ami lett
 Menny, föld, látható és láthatatlan
 Trónok, erők, uralkodók, hatalmak
 Minden dolog Ő általa
 Minden dolog Ő érte
 Minden dolog Ő benne
 Áll fenn

Az Ige által

~~~

Az Ige
 Testté lett
 Közöttünk
 Az Egyetlen dicsőséges világosság
 Kegyelemmel és igazsággal teljes
 A teljesség
 Testben
 Velünk az Isten
 Bárány egy istállóban
 Kenyér a kenyér házában
 Vőlegény egy mennyezőn
 Főpap a templomban
 Szolga az asztalnál
 Szőlő a borprésben
 Az utolsó Ádám a kertben
 Egy keresztre szegezett ács
 Alapkő az alapban

~~~

Az első gyümölcs a kertben
 A bezárt ajtók mögött a nyitott ajtó
 Az út, az igazság és az élet
 Élő
 A nagy főpap
 Az ő vére által
 A kegyelem trónusa, trón a mennyben
 A király megkoronázása
 Mint József felemelkedett a börtönből
 A bárány
 Az oroszlán
 A szögek helye a kezén
 Tartja a vesszőt és a jogart
 Mély sebek a homlokán
 Az átkozott földi korona után
 Most a menny koronáit viseli
 Az oldalán lévő nyílt sebből
 Az Ő szeretete árad
 Szent menyasszonya
 Testéből való test
 Csontjából való csont
 Titok a titkok között
 A sok, az egyetlen
 Az Ő teste
 Teljesség
 Krisztus
 A Fej

Első az elsők között
 Minden dologban
 Az Atya által
 ~~~  
 Az idők teljessége  
 Bevégezve, teljesen  
 Minden dolgok újra egybegyűjtve  
 Az Egyetlenben  
 A legelsőben  
 A lényeg  
 Az Atya akarata, az Atya ajándéka  
 Az Atya szeretetének kiáradása  
 Krisztus mindenben  
 Minden Krisztusban  
 A középpont és a körülötte lévők  
 ~~~  
 Végtelen
 Örökkévaló
 Korokon át
 A szeretet beteljesülése
 Atya - Fiú - Szent Szellem
 A Menyasszony
 Négy
 Az Egy
 Elvégezve

4. rész: Isten örök céljának megértése

<http://christcenteredchristianity.com/foundations/christ-the-center-pt-4/>

(Fordító megjegyzése: ahhoz, hogy a szerző által végigvitt következetes szövelemzés a magyarban is követhető legyen, az igeidézeteknél a szerző által használt "Extended Translation" - Kibővített fordítás - idézeteit fordítottam magyarra)

- § -

A Krisztus központúság kutatását folytatva, szeretnék javasolni egy kis "kulcs" készletet, ami segíthet sok Igét megérteni (felnyitni) Isten örök céljára, "akaratainak titkára" vonatkozóan. Az egyik dolog a kulcsokkal kapcsolatban az, hogy jóllehet kicsik, de mégis óriási ajtókat nyithatnak ki. Isten örök céljának és azon belül a Krisztus-központúságnak a megértése nem csupán *nagy* ajtók, hanem *óriási* ajtók. A következő kis "kulcs" készlet látszólag jelentéktelen négy apró görög szó "ek", "dia", "en", és "eis" mégis óriási ajtókat tud megnyitni.

Mostani elmélkedésünk során az első három kulcsot fogjuk használni a Krisztus-központúsággal kapcsolatban, hogy segítsen megnyitni az értelmünket, amikor megnézzük a “középpont” szó meghatározását:

"kiindulópontja utaknak, elgondolásoknak vagy cselekedeteknek."

A “kulcsok” közül az első pici görög szó az *"ek"*. Ez a szó a görögben egy szótő, ami “kiindulópontot, kezdetet, forrást” (Strong*) jelöl, amit az angolban gyakran *"out"*, *"from"* *"of"*-nak fordítanak, ami a magyarban a “ki”, “ból, ből”, “nak(a), nek(a)” felel meg. Isten örök céljával kapcsolatban az *"ek"* szócska a Szentírásban kizárólagosan az Atyával kapcsolatban fordul elő. Ez a pici kulcs megnyit számunkra egy mély igazságot, egy titkot, hogy Isten örök céljában *"minden dolognak"* a kezdete, kiindulópontja az Atya, akiből, mint forrásból jön **ki** minden. A Szentírás kijelenti, hogy “minden dolog”-nak Ő a kezdete.

* Jelmagyarázat: A Bibliában használt - számokkal beazonosított - eredeti görög szavak

Az 1 Korintus 8.5-ik verse világosan bizonyítja ezt az igazságot. Kenneth Wuest görög tudós által készített szöveghű “Kibővített Fordítás” (Expanded Translation) csodálatosan kifejti ezt:

“Számunkra egy Isten létezik, az Atya, akiből mint egy forrásból jön ki minden dolog és mi az Ővéi vagyunk.”

A pici *"ek"* szónak a szöveghű fordítása: “mint egy forrásból **ki**”. Ez a vers egyértelműen bizonyítja, hogy *"minden dolog"* az Atyával kezdődik, és mint egy “forrásból”, belőle jön **ki** minden. A pici *"ek"* szócska tehát egy elsődleges kulcs az Atya szerepének megértéséhez az örök tervben. Ő a forrás, minden dolog eredete.

A következő kulcs, amit most meg fogunk nézni a pici *"dia"* szó. Ez a szó szintén egy szótő, ami “egy cselekedet irányát” (Strong) fejezi ki és elsődlegesen “által, keresztül, útján” fordítják. Amikor az örök céllal kapcsolatban ezzel a kulcsszóval találkozunk a Szentírásban, azt látjuk, hogy az elsődlegesen a Fiúval kapcsolatban fordul elő. A Fiú úgy van kijelentve, hogy Ő legyen a *"csatorna"*, vagy Közbenjáró, akin “keresztül” az örök tervben minden dolog valósággá válik.

Most nézzük meg ismét Kenneth Wuest “Kibővített Fordítását” és az 1 Korintus 8.5-ben koncentráljunk a vers második felére:

“Számunkra egy Isten létezik, az Atya, akiből mint egy forrásból jön ki minden dolog és mi az Ővéi vagyunk, és egy Úr Jézus Krisztus, akinek a közbenjáró tevékenységén keresztül minden dolog valósággá válik, mi is Ő általa.”

Itt a “közbenjáró tevékenységén keresztül” kifejezésben a *"keresztül"* szó szintén a görög *"dia"* szó fordítása. Jézus Krisztuson, mint az Atya “közbenjárójának a

tevékenységén" "keresztül" "*minden dolog*" valósággá válik. A "*dia*" szó tehát elsődleges kulcs a Fiú szerepének, mint "*minden dolog*" csatornájának, közbenjárónak a megértéséhez, az Atya örök tervében.

Most a harmadik kulcsot fogjuk megnézni, az "*en*" görög szócskát. Ez is egy szótó, aminek jelentése "*egy állandó*" "*eszköz*" (Strong) alkalmazása. Az Újszövetségben ezt gyakran "*ban, ben*" és "*által*" (ragokkal és szavakkal) fordítják. Az "*en*" szócska a "*dia*", szócskához hasonlóan az Újszövetségben elsődlegesen a Fiúval kapcsolatban fordul elő, az örök tervvel kapcsolatban. A "*minden dolog*" nemcsak a Fiún "*keresztül*" ("*dia*"), hanem a Fiú "*által*" ("*en*") valósul meg, aki az Atya "*állandó eszköze*" az örök célja véghezvitelében.

Az *Efézus 3.11*-ben, például az "*en*" szócska úgy van fordítva, hogy "benne elvégezve, véghezvive". Így olvashatjuk az igében:

"...az Atya örök célja szerint, amit elvégzett Krisztus Jézusban, a mi Urunkban."

Az örök terv "*elvégeztetett*" ("*en*") *Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.*" Ő az örök terv elvégzésének állandó eszköze minden dologban.

Azonkívül a *Kolossé 1.16-17*-ben, ahol az "*en*" "*által*"-nak van fordítva, azt olvashatjuk:

"Mert Ő általa volt minden dolog teremtvé: dolgok a mennyben és a földön, láthatók és láthatatlanok, trónok, erők, uralkodók vagy hatalmak;"

Jézus Krisztus, az örök Fiú, az eszköz, a módszer és az út, ami által az Atya véghezviszi az ő Isteni akaratát. Minden dologgal kapcsolatban a közbenjárás, a szükséges módszer, a véghezvitel, az irányítás és a szétosztás az Úr Jézus Krisztus, mint az örök terv állandó eszközének és közbenjárójának tevékenysége *által* történik. Az Atya Maga ezért semmit sem cselekszik, hanem csak az Ő szeretett Fián "*keresztül*", "*Ő benne*" és "*Ő általa.*" Amikor az Atya teremteni akar, a Fiát és az Igét használja eszközként. Amikor az Atya akarata a megváltás, a Fiát, a Bárányt és a Főpapot használja, mint *eszközt*. Amikor az Atya akarata az Egyház, a Fiát, mint második Embert, Völegényt és Fejet használja. Amikor az Atya akarata a Királyság, a Fiát, az ember Fiát, a Bárányt, az Oroszlánt és a Királyok Királyát használja *eszközként*. Isten örökkévaló üdvtervében Isten Fiának ilyen központi, legfőbb helye és elhívása van.

A kis "*en*" görög szócska a "*dia*"-val együtt a legfontosabb kulcsok, amik felnyitják az Úr Jézus Krisztus helyzetével, céljával és működésével kapcsolatos kijelentéseket az örök tervben.

A három kulcs szerint, amiket eddig megnéztünk "*ek*", "*dia*" és "*en*", eljutottunk annak megértéséig, hogy az örök tervben "*minden dolog*" az Atyával kezdődik, és mint egy

“forrás**ból**”, minden belőle jön **ki**; és minden dolog a Fiún *"keresztül"*, *"benne"* és *"általa"*, mint az Atya közbenjárója és állandó eszköze *által* valósul meg .
Micsoda óriási ajtók nyílnak ki ezen három pici “kulcs” által!

Most térjünk vissza a “közeppon” szó mostani meghatározásához: *“kiindulópontja utaknak, elgondolásoknak vagy cselekedeteknek.”*

Kiindulópontja utaknak, elgondolásoknak vagy cselekedeteknek.”? Hogyan lehetséges, hogy ilyen módon “feltárja” számunkra a Krisztus központúság megértését?

Először a legfelsőbb értelemben fel kell ismernünk és bizonyítanunk, hogy az Atya a legfontosabb *"kiindulópontja utaknak, elgondolásoknak vagy cselekedeteknek."* Minden dolog vele kezdődik és mint forrásból belőle származik. Azonban el kell mondani, hogy az örök terv szétosztással, kinyilvánítással, irányítással és véghezvitellel kapcsolatos központi és legelső helyét és szerepét az Atya átadta a Fiúnak. Minden rajta *keresztül* és *általa* kerül elvégzésre.

A Krisztus-központúság ilyen értelmezésének gyakorlati bemutatása céljából, tételezzünk fel egy befolyó nyílást egy feszített tükrű úszómedence közepontjában. A valódi forrás nem látható, az valahol máshol van, de a víz elosztása *benne, általa* - a befolyó nyíláson *keresztül* - történik. Mindaz, ami egy központi befolyó nyíláson *keresztül be-, fel- és kifolyik*, teletölti a medencét. Jézus Krisztus mind a teremtés, a megváltás, a gyülekezet és a királyság központi befolyó nyílása. Minden rajta *keresztül*, *Ő benne* és *Ő általa* tud jönni, és jön is, és fog is jönni. Jézus egy fontos pozíciót és szerepet foglal el a *"kiindulópontja utaknak, elgondolásoknak vagy cselekedeteknek"* folyamatban. *Ő Isten minden utainak ("befolyásának"), minden bölcsességének ("elgondolásának") és minden munkájának ("cselekedetének") a közepontja.* Az Atya nem cselekszik semmit, hanem azt az *Ő Fián*, Jézus Krisztuson *keresztül*, az *Ő Fiában*, az *Úr Jézus Krisztusban* és *általa* cselekszi.

Milyen hatalmas és dicsőséges az Isten Fia!

Mert *"tetszett az Atyának, hogy benne lakozzon minden teljesség",*

És *"hogy minden dologban Ő legyen az első;"*

Kolossé 1.19 és 18

Nyitva van a szemed, hogy meglásd ezt a Jézust?

5. rész: Isten örök céljának megértése

<http://christcenteredchristianity.com/foundations/christ-the-center-pt-5/>

Most elérkeztünk a “középpont” szó következő meghatározásához, amit a Krisztus-középpontúsággal kapcsolatban meg fogunk nézni. Ez a meghatározás elég erőteljes és alkalmas arra, hogy átgondoljuk Isten örök céljának csúcspontját, amire elvisz bennünket az Ő Fiában és Ő általa. Ezt a meghatározást a “The Online Plain Text English Dictionary” szótárból vettem, ami (magyarul) így hangzik:

"összpontosítás egy első vagy fontos pontra; atommagok, ami körül a dolgok összegyűlnek vagy ami felé tartanak; figyelem, cselekedet vagy erő tárgya; a szórakozás középpontja."

A korábbi elmélkedésünkben láttuk, hogy az örök célban minden dolog az Atyából, mint forrásból “jön ki” (“ek”). Láttuk azt is, hogy az Ő örök céljában minden dolog a Fiún, az Atya Közbenjáróján “keresztül” (“dia”) és állandó eszköze “által” (“en”) kerül megvalósításra.

A mostani elmélkedésünkben meg fogjuk látni hogyan tér vissza, gyűlik össze és összpontosul minden a kijelölt “középpontban”.

Ahhoz, hogy megérthessük ezt az igazságot, most a negyedik “kulcsot”, a kis görög “eis” szócskát használjuk.

Az "eis" szócska rag vagy helyhatározó szó, ami elmozdulást jelöl valamilyen irányba: - bele, - rá, - hozzá, - felé, - érte és reá nézve. Amikor a Szentírásban az örök céllal kapcsolatban használatos, azt a mozgást jelzi, amiben minden dolog a csúcspont felé halad, vonzódik, mozdul, összegyűlik, koncentrálódik, kiteljesedik; eléri a csúcspontját és végső célját. Ebben a tekintetben a Szentírásban ez mind az Atyával, mind a Fiúval kapcsolatban előfordul, amint azt meg fogjuk látni.

Minden dolog a Fiúra nézve ("eis") történik

Ez az "eis" kulcsszó a Fiúval kapcsolatban az örök cél véghezvitelében először a Kolossé 1.16-ban fordul elő:

„Minden dolog Ő „által” („en”) és Ő „reá nézve” („eis”) teremtett;”

Valójában egy *pici* kulcsról van szó és mégis egy *óriási* ajtót nyit meg Krisztus, Isten Fia megértésében, hogy Ő nem csupán *cselekvő* részese a teremtésnek, hanem a teremtés *örököse* is. Valójában minden dolog nem csak Ő rajta *keresztül*, Ő *benne* és Ő *által* (“dia” és “en”) történik, hanem minden dolog Ő *benne* és Ő *reá nézve* (“eis”) éri el a csúcspontját.

A Zsidó 1:2 mondja:

*„.... ez utolsó időkben szólott nekünk **Fia által ('keresztül'), akit tett minden dolog örökösév, aki 'által' a világot is teremtette**”*

Minden dolgot, ami létezik a teremtett világban, láthatók és láthatatlanok az Atya a Fiúnak adta, mint *"minden dolog örökösének"*, az Ő osztályrészeként és tulajdonaként, hogy élvezze és uralkodjon azon, ahogyan akar. Az örökségéhez való törvényes jogon túl Jézus egy kormányzási hatalmat is kapott *az öröksége felett*. A feltámadása után Jézus a következőt mondta:

"Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön." (Máté 28.18)

"Mindен hatalom" az övé, hogy uralkodjon "minden dolog" felett és kormányozza azt, amit örökségül kapott. Pál Krisztus feltámadásáról szólva azt mondta:

*„.... feltámasztotta Őt a halálból, és ültette Őt a maga jobbára a mennyekben. Felül minden fejedelemségen és hatalmasságon és erőn és uraságon és minden néven, mely neveztetik nemcsak e világon, hanem a következőben is: **És minden dolgot vetett az Ő lábai alá, és Őt tette minden dolog fejévé**” (Efézus 1.20- 22)*

A Fiú, aki készségesen megüresítette Magát, szegénnyé lett, lemondott a jó híréről, mindenki szolgájává lett, minden dologban engedelmes volt az Atyának, kilehelte a lelkét és meghalt, és most mint feltámadt Bárány *"a trón közepén áll"* (Jelenések 5:6), mint minden dolog **örököse és Feje**.

"Mindен dologés Ő reá nézve....." (Kolossé 1:16)

Az örök célt illetően látjuk ezt a mozgást ("bele", "rá", "felé", "érte" és "reá nézve") az Efézus 1:9-10-ben is, ahol az Újszövetség legvilágosabban beszél erről:

*„(Isten az Atya) megismertetvén velünk **az Ő akaratának titkát az Ő jó kedve szerint, melyet eleve elrendelt magában, az idők teljességének rendjére nézve, hogy **ismét egybeszerkeszt magának minden dolgot a Krisztusban (az Ő Fősége alatt), mind amelyek a mennyekben vannak, mind amelyek e földön vannak;****”*

Itt a korok csúcspontján Krisztus az egybeszerkesztés középpontja. Minden dolog az "Egyetlenben van egybegyűjtve" (KJV) és Őbenne "összegezve" (NAS). Az "egy Fej alatt egybegyűjteni" minden dolgot estén az "Anakephalaiomai" görög kifejezés használatos. A szó gyökere a következő jelentéssel bír: "fej", "a legfontosabb dolog", "fő pont", "a Lényeg". Marvin Vincent, egy görög Újszövetségi tudós a "Vincent's Word Studies of the New Testament" (Vincent Újszövetségi szótanulmánya) című művében a következőképpen magyarázza ennek teljes jelentését:

"...visszahozni és összegyűjteni a Fő Pont körül."

Jézus Krisztus a "Fő Pont" Isten örök tervében.

Ha megnézzük a "közepont" szóra használt mostani meghatározásunkat, akkor látjuk, hogy tökéletesen alkalmas Jézus Krisztusnak, mint Isten terve Középpontjának leírására:

"összpontosítás egy első vagy fontos pontra; atommagok, amik körül a dolgok összegyűlnek vagy ami felé tartanak; figyelem, cselekedet vagy erő tárgya; a szórakozás középpontja."

Ez a meghatározás pontosan és csodálatosan leírja Jézus Krisztust, Isten Fiát, aki a *Fő Pont*, a *Középpont*, a *Lényeg*, minden dolog *Örököse*, minden dolog *Feje*, az *Alfa* és az *Omega*, a *Kezdet* és a *Vég*.

Minden dolog vissza ("eis") az Atyába a Fiú által ("dia")

„Mert tetszett [az Atyának], hogy Ő benne („en”) lakozzék az egész teljesség; és hogy Ő „általa” („dia”) békéltessen meg mindent Magával („eis”), békességet szerezvén az Ő keresztjének vére „által” („dia”) (Kolossé 1:19-20)

Pontosan úgy, ahogyan minden dolog az Atyából Krisztuson **keresztül jön ki**, úgy az is el van rendelve, hogy minden dolog **“visszatérjen”** az Atyába Krisztuson **"keresztül"** az Ő megváltó munkája, fősége és uralma **“által”**. Amikor minden dolog a Fiúban beteljesül és koncentrálódik, azok **Ő rajta keresztül, Ő benne és Ő általa** térnek **vissza** az Atyába.

"Aztán a vég, mikor (Krisztus) átadja az országot az Istennek és Atyának; amikor eltöröl minden birodalmat és minden hatalmat és erőt. Mert addig kell neki uralkodnia, mígnem ellenségeit mind lábai alá veti. Mint utolsó ellenség töröltetik el a halál. Mikor pedig minden alája vettetett, akkor maga a Fiú is alávetetik annak, aki neki mindent alávetett, hogy az Isten legyen minden mindenben." (1 Korintus 15:24-28).

"A vég" végül is Istenben teljeseedik be, ugyanis ő lesz "minden mindenben" a Teremtés, a Megváltás, az Egyház és a Királyság mindenre kiterjedő véghezvitele és kinyilvánítása által, az Ő Fián **keresztül, Ő benne és Ő általa**. Ebben a dicsőséges **"titokban"**, elküldte az Ő szeretett Fiát, hogy legyen a középpont és a legelső minden dologban. Ővele egységben és együttműködve az Atya örök célja be fog teljeseadni.

A "Krisztus a középpont" című tanulmány sorozat kinyitja az ajtót Isten örök célja mélységeinek megértéséhez. Micsoda hatalmas térség terül el a maga teljességében annak az ajtónak a másik oldalán! Mennyire szükségünk van rá, hogy a bölcsesség és kijelentés szelleme által megvilágosodjanak a szívünk szemei, hogy teljesen

megismerjük az “Ő akaratának titkát” (Efézus 1:9), "Isten azaz Krisztus titkát" (Kolossé 2:2).

Isten bizonyára megadja ezt az Ő kegyelme által.

**„Óh Isten gazdagságának, bölcsességének és tudományának mélysége!
Mely igen kikutathatatlanok az ő ítéletei s kinyomozhatatlanok az ő útjai!”**

„Mert ő tőle, ő általa és ő reá nézve vannak mindenek.

Övé a dicsőség mindörökké. Ámen.”

(Róma 11:33 és 36)

6. rész: Előrehaladás a cél felé

<http://christcenteredchristianity.com/foundations/christ-the-center-pt-6-the-process-of-the-purpose/>

Ebben az elmélkedésben szeretnék javasolni egy látást az Isten célja felé való előre haladásra, amint az végbemegy az Ő embereiben és az Ő emberei által. Hivatkozni fogok a “Krisztus a középpont” című sorozat öt korábbi tanulmányának a tartalmára, hogy bemutassam azt a *folyamatot, amin keresztül eljutunk a célba és meglátjuk azt beteljesülve a Gyülekezetben és a Gyülekezet által.* A lényeg, hogy ne csupán megismerjük Isten végső célját, hanem megismerjük Isten útjait és eszközeit is az Ő végcéljának elérésében. Ennek a folyamatnak a megismerése különösen fontos a Gyülekezet számára a jelen korszak végén, amikor Isten minden dolgot egy betetőzés, egy csúcspont felé visz. Isten népe győztes maradékának szüksége lesz rá, hogy az Atyával tökéletesen egységben haladjon előre az Ő tervének véghezvitelében ezekben az utolsó napokban.

Az utolsó tanulmányból azt láttuk, hogy Isten vágya és tervének végcélja, hogy minden dolog az Egyetlenben, Ő benne, a Krisztusban legyen ismét egybegyűjtve, egybeszerkesztve és beteljesítve (Efézus 1:9-10), hogy Krisztus megváltásán, főségén és uralmán keresztül végül győzelmet aratva minden dolgot a lába alá vessen és vissza adja azt az Atyának, "hogy Isten legyen minden mindenben." (1 Korintus 15:28). Az egyház az örök cél beteljesülésének *első gyümölcse és a közbenjárás* Krisztus Testének a Fejjel való egységében el kell, hogy hozza ennek a célnak a teljes beteljesülését a teremtés minden területén. Ahhoz, hogy a Gyülekezet megfelelő edény lehessen Isten ezen végső célja számára, ahhoz először ez a munka a Gyülekezetben kell, hogy elvégzésre kerüljön és azt követően a Gyülekezet által kerül kimunkálásra az egész teremtett világban. Ez az Úr nagy munkája ebben az órában.

Ezért meg kell kérdeznünk magunktól,

"Hogyan valósul meg az örök cél először bennünk, Krisztus Testében és azt követően Krisztus Teste által az egész teremtett világban?"

Ez a lehető legnagyobb kérdés, amit valaha is feltehetünk!

Szeretnék kibontani egy hat-fázisból álló folyamatot, amin keresztül az Úr végigvisz bennünket a kezdetektől a végéig az Ő Gyülekezetére vonatkozó akarata örök céljának beteljesülésében. Ez a folyamat egyidejűleg két szinten – *egyéni* és *közösségi* – kell, hogy végbemenjen. Az Úr elhívásának ezt a két dimenzióját nem lehet elválasztani egymástól. Amikor megnézzük a “cél felé vezető folyamat” ezen hat fázisát, akkor először a saját szívünk állapotára kell alkalmazni azt, mint egyénnek, és csak azt követően tudjuk előmozdítani azokat a Gyülekezet testületi kifejeződésében, ahol vagyunk.

Ha Isten "Krisztus központosított" *végcélja* szerint látjuk a dolgokat, akkor kérdés, hogy hol *kezdődik* el ez a folyamat és milyen fázisai vannak annak?

Kijelentés

Isten a munkáját mindig világosság gyűjtással kezdi. A “jó öreg” teremtés egy szép napon azzal kezdődött, hogy Isten azt mondta: "*Legyen világosság és lett világosság.*" (1 Mózes 1:3) A Szentírás szerint az “új teremtés” is akkor kezdődött el a szívünkben, amikor Isten így szól:

"Mert az Isten, aki szólt: sötétségből világosság ragyogjon, ő gyűjtött világosságot a mi szívünkben az Isten dicsősége ismeretének a Jézus Krisztus arcán való világotlata végett.." (2 Korintus 4:6)

A “*kijelentés*” Isten világosságának a megismerése által jön. Itt kezdődik el az Ő szellemi folyamata. A *kijelentés* tehát az, ami folyamatosan táplálja és üzemanyaggal látja el ennek a folyamatnak minden egyes egymást követő fázisát. Annak mértéke, amit ezen folyamat egyes fázisainak mindegyikében teszünk majdnem teljes egészében annak a *kijelentésnek* a mértékétől függ, amit folyamatosan kapunk az Atyától a Gyülekezet Krisztus központoságáról, elsőségéről és fontosságáról az örök célra vonatkozóan.

A sorozat 2. részében beszéltem a naprendszer középpontjában lévő nap “teremtésének példázatáról” hasonlóan ahhoz, ahogyan Krisztus, a Fiú Isten örök céljának és tervének a középpontja. Mindaz, amit Isten cselekszik a Fia körül forog. Ennek az elmélkedésnek a lényege annak bemutatása volt, hogy kétségbeejtően szükségünk van friss, *mennyei kijelentésre* Isten Fiáról, az Ő *középpontúságára* és *végtelességére* vonatkozóan. Éppen úgy, ahogyan Kopernikus rendelkezett *természetes “kijelentéssel”* a naprendszer középpontjában lévő napról, úgy nekünk is rendelkezünk kell egy *Szellem által kimunkált kijelentéssel* Krisztusnak minden dologban való *középpontúságáról*. Nekünk hasonlóképpen rendelkezünk kell egy döbbenetes, leleplező kijelentéssel Krisztus *végtelességéről*, hogy ki is Ő valójában egy *mennyei látószögből* nézve. Mennyire más Ő valójában ahhoz képest, ahogyan egy földi látószögből érzékeljük Őt! Amikor Isten világossága bevilágít a szívünkre és kijelenti az Ő Szeretett Fiának a mennyei jelentőségét és nagyságát, minden

megváltozik. *Megváltozik az önközpontosságunk.* Nem Ő forog a továbbiakban körülöttünk, hanem mi forgolódunk Ő körülötte és az Ő végtelensége porszemmé tesz minket, alázattal és tisztelettel Ő felé.

A gyülekezet testületi kifejeződése szintén igényli ezt a radikális ‘paradigma-váltást’, a *Krisztus központúság és a végtelenség* Kopernikus típusú kijelentését ahhoz, hogy olyan edények lehessünk, amik megfelelnek Isten céljának betöltésére a földön. Azok a Gyülekezetek, amelyek kizárólag önmagukat állítják a középpontba és olyan módon kapcsolódnak a *Fiúhoz*, mintha Ő forgolódna körülöttük, azok távol vannak az Isten által meghatározott mennyei céljuktól és elhívásuktól és végső soron Isten munkájának akadályai. Ez a kijelentés legfőképpen a vezetők számára fontos, mert egy hittel teljes "mennyei látás" a legfontosabb a gyülekezet kifejeződésére nézve, hogy átléphessen ennek a folyamatnak a következő fázisába.

Ez a Krisztus központú mennyei *kijelentés* Isten *kiinduló pontja* az egyén és a gyülekezet számára testületileg, ami elvisz bennünket az Ő Fiában központosított örök céllal való azonosuláshoz. Éppen úgy, ahogyan a történelemben a kopernikusi “*kijelentés*” volt az alap és az előfutár a “kopernikusi forradalomhoz”, úgy a Krisztus-központúságról szóló *kijelentés* az alapja és az előfutár annak, ami következni fog ebben a folyamatban.

Forradalom

Isten célja az, hogy mennyei kijelentést adjon nekünk a Fia középpontúságáról minden dologban, ami új irányba kell, hogy tereljen minket, egy teljesen új középpont irányába. Amikor ezt az új középpontot a Szent Szellem kimunkálja bennünk, minden egy új hely (középpont) körül kezd el *forogni*. *Krisztus lesz számunkra a középpont és első minden dologban.* Tekintettel arra, hogy korábban sok másodrendű dolog foglalta le a figyelmünket és adott nekünk munkát ill. elégítette meg a vágyainkat, most egyedül Krisztus birtokolja ezt az elsődleges fontosságú helyet a szívünkben.

Amint a sorozat 1. részében kifejtettem, olyanok leszünk, mint a fazekas korong közepére erőteljesen rádobott agyag, ami elkezd forogni a fazekas korong középpontja körül. A Fazekas Mester keze ránk nehezedik a korong középpontjában és a körül, mindaddig míg minden “középponttól való eltérés” (excentricitás) kimunkálásra kerül belőlünk. *Minden* az új középpontra irányítottá válik bennünk. Ez egy radikális és “*forradalmi*” változás. Ez a legnehezebb, leglényegesebb fázisa ennek a folyamatnak. Amíg az agyag teljesen nincs “központosítva”, addig lehetetlen edénnyé formálni a fazekas korongon. Amíg nem tapasztaljuk meg a *Krisztus központosított forradalmat* az életünkben és a gyülekezetben testületileg, amikor minden dolog egyedül Krisztus, mint középpont körül kezd el forogni, addig nem tudunk továbblépni ennek a folyamatnak a következő fázisába.

Reformáció

Amikor, mint az életünk egyéni edényei és a gyülekezet testületi edényei teljesen központossá válnak a "korongon", egyedül az Úr Jézus Krisztus körül forogva minden dologban, akkor a Fazekas el tud kezdeni *újra-formálni* bennünket olyan edénnyé, amire valóban vágyik. Korábban olyan edények voltunk, amiket furcsa módon emberi kezek formáltak ki fazekas korong nélkül, de most Isten akar újra-formálni bennünket csodálatos, szimmetrikus edényekké az Ő dicsőségére és céljára.

Csak a lágy és alakítható agyag formálható újra a Fazekas keze által. Ami kiszáradt és megkeményedett az nem alkalmas az újra-formálásra. Az ilyen edényeket vagy félreteszik vagy keresztül kell, hogy menjenek egy hosszú áztatási és újra 'V' alakúra formázási folyamaton mielőtt ismét alkalmasak lesznek az újraközpontosításra és újra-formálásra a Fazekas korongján. A valóság az, hogy a Gyülekezet többsége ellenáll ennek az Úrtól való folyamatnak, mert túl kemények és a kényelmüket veszélyeztetve látva nem hajlandók a változásra. A régóta használatban lévő edények a legellenállóbbak a változásnak. Csak azok az edények lesznek alkalmasak arra, hogy tovább haladjanak ennek a folyamatnak a következő fázisa felé, amelyek teljesen átengedik magukat ennek a *Krisztus-központosított újra-formázásnak*.

Helyreállítás (megtöltve új tartalommal)

Isten kiformálja az Ő választott edényeit, minden dologban összhangba hozva az Ő Fiával, hogy alkalmas edények lehessenek az Ő *Fia teljességének* befogadására. Mint Gyülekezet ez a legmagasabb elhívásunk Isten örök célját tekintve. Pál azt mondta a gyülekezetről: "... az Ő teste, *teljessége* Ő néki, aki mindeneket betölt mindenekkel." (Efézus 1:22-23).

Azt is mondta: "Mert Ő benne lakozik az istenség egész *teljessége* testileg, és [ti] Ő benne vagytok *beteljesedve*, ..." (Kolossé 2:9-10). Mi hasonlóképpen arra vagyunk elhívva, hogy eljussunk a "*Krisztus teljességével ékeskedő kornak a mértékére*:" (Efézus 4:13). Isten akaratának a végcélja az, hogy a Gyülekezet be legyen töltve (helyreállítva) az Ő *Fia teljességével* és megnyilvánuljon az Ő Krisztus központú, Krisztussal összhangba hozott testületi edényében és rajta keresztül.

A sorozat 3. részében azt láttuk, hogy Krisztus betöltötte a "középpont" szó meghatározását, mint: "*egy személy vagy dolog, ami a figyelem, az érdeklődés, a tevékenység vagy az érzelem legfontosabb tárgya.*" Ez a Szeretett Fiúnak a leírása az Atya szívében és tervében. Az Ő szeretetének ezen "legfontosabb tárgya" a Krisztussal összhangban (tartalommal) kialakított Gyülekezet kell, hogy legyen. Amikor az edény Krisztussal összhangban van megformálva és túlradó módon be van töltve Krisztus teljességével, akkor be fogja tölteni a helyreállítás Istenei célját ezekben az utolsó napokban. Akik megtapasztalják ezt a *Krisztus központú helyreállást*, azokat hatalmasan használni fogja az Úr ennek a folyamatnak a következő fázisában.

Ébredés

Amikor Isten embereinek sokasága, és a Gyülekezet helyreáll és testületi kifejeződése Krisztussal teljes edénnyé válik, akkor ők csordulásig meg fognak telni Isten ÉLETÉVEL. A Gyülekezet helyreállt maradéka teljesen *élővé és élet-adóvá* válik. Isten arra vágyik, hogy ne csupán betöltse a Gyülekezetet Krisztus teljességével, hanem hogy a Gyülekezeten keresztül kiáradjon Krisztus igazi ÉLETE, hogy megtérést, gyógyulást, helyreállást és ébredést (ÉLETET) hozzon a nemzetek számára. A 4. részben azt láttuk, hogy Krisztus a *Közbenjáró* és minden dolog állandó eszköze a teremtéssel, megváltással, a Gyülekezettel és a Királysággal kapcsolatban. Láttuk, hogy Ő hasonlítható egy kifolyó nyíláshoz, *amin keresztül, amiben és ami által* az Atya akarata szerint minden dolog nyilvánvalóvá fog válni. Amikor a Gyülekezet be lesz töltve Krisztus teljességével, az Atya minden munkája nyilvánvalóvá fog válni Krisztuson keresztül a *Gyülekezetben és a Gyülekezet által*. A Gyülekezet lesz az az edény, amin keresztül Isten élete ki fog áradni, hogy elhozzon egy *Krisztus-központú ébredést* a világ számára. Hiszem, hogy a korszak végén Isten vágya az, hogy minden dolog elérhesse csúcspontját Isten örök célja ezen folyamatának végső fázisában.

Egybeszerkesztés

Az Úr minden dolgot elvisz egy csúcspontra, tetőpontra az Ő Fiában. Ezt legvilágosabban az Efézus 1.9-10-ben olvashatjuk:

"Megismertetvén velünk az Ő akaratának titkát az Ő jó kedve szerint, melyet eleve elrendelt magában, az idők teljességének rendjére nézve, hogy **ismét egybeszerkeszt magának mindeneket a Krisztusban, mind amelyek a mennyekben vannak, mind amelyek e földön vannak;**"

Ahogy az 5. részben olvashatjuk minden dolog Krisztusban, mint "Fő pontban" van *egybeszerkesztve*:betetőzve, összegezve és egyesítve. Ebben a tanulmányban megadott meghatározásban Ő a "középpont":

"összpontosítás egy első vagy fontos pontra; atommagok, ami körül a dolgok összegyűlnek vagy ami felé tartanak; figyelem, cselekedet vagy erő tárgya; a szórakozás középpontja." (The Online Plain Text English Dictionary)

A Gyülekezet végső elhívása a közbenjárás kell, hogy legyen, ami által Krisztus véghezviszi az Ő *egybeszerkesztési* munkáját a világmindenségben. Ahhoz azonban, hogy a Gyülekezet betölthesse ezt az elhívását, először is helyre kell állni Krisztus Főségének és egységének a Gyülekezeten belül. Ez csak akkor lehetséges, ha teljesen magáévá teszi és végigmegy a folyamat "helyreállási" fázisán. A Gyülekezet akkor lesz megfelelően felkészítve az együttműködésre, hogy az Úr társ-uralkodója legyen a végső aratás begyűjtési munkájában és minden dolgot a lába alá helyezve, amikor Krisztus központi és első helye teljesen helyre lesz állítva minden dologban. Jézus a vele bizalmas kapcsolatban lévő a győztes Menyasszonyt - számunkra nem tisztázott

módon - be fogja vonni minden dolognak a *Krisztus központú egybeszerkesztésébe* az idők végén.

A Krisztus központosított "előre haladás (fázisai) a cél felé" tehát a következő: *kijelentés, forradalom, reformáció, helyreállítás, ébredés és egybeszerkesztés*. Az Atya nem fogja véghezvinni az Ő tervét a Gyülekezet, a Menyasszony és az Ő Fiának Teste nélkül. Ezen dolgok felett való elmélkedésünkben valójában csak két kérdés marad:

"Mi az, amit Isten személy szerint *tőlem* vár el?", és "Mit vár el Isten *tőlünk* testületileg?"

Isten valójában azt kérdezi tőlünk, hogy odaszánjuk-e magunkat teljesen ennek a folyamatnak arra a fázisára, ahol jelenleg éppen vagyunk és kérjük Őt, hogy cselekedjen és munkálja ki bennünk teljesen mind egyénileg, mind testületileg, hogy továbbléphessünk a következő fázisba.

Vizsgáld meg a szíved és kérd meg Istent, hogy jelentse ki, hogy hol vagy valójában most ebben a folyamatban? Oda fogod szálni magad lágy és formálható agyagként az Ő kezében, hogy az Ő céljára alkalmas edénnyé válj? Összekapcsolódsz másokkal, hogy közösséget alkoss a környezetekben, hogy meglásd ennek a folyamatnak az előre haladását Krisztus Testében testületileg? Az idők jelei itt vannak körülöttünk, ennek a kornak a csúcspontja nagyon közel van. Isten helyreállítja az Ő vég-idő edényeit. Remélhetőleg azok között vagyunk, akik ily módon fel vannak készülve az Ő tervének végrehajtására.

Fordította: Abonyi Sándor